

Prelatens brev (mars 2008)

Fastetidens framskridande centrerar månadens brev. Mycket nära Stilla Veckan uppmuntrar Prelaten oss att älska Gud och vår nästa med större iver. Den iver friidrottare visar när målet är nära.

2008-03-15

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

För två veckor sedan hade jag nöjet att vistas i Holland 48 timmar. Som

alltid under dessa korta resor (liksom under andra längre resor) tackar jag Gud mycket eftersom man handgripligen kan ta på Verkets enhet: detta att vara *cor unum et anima una*[1], och alla olika. Vår Fader, som bad om denna mångfald från början, utbröt i tacksägelse då han såg hur den förverkligade sig och då han fastställde att denna variation öppnade upp för en starkare och mer glädjefull enhet.

Vi har inte långt till Stilla veckan och påsken. Halva fastetiden har redan gått och det är viktigt att öka takten. Inom sportlöpningen fördubblar löparna sin ansträngning när de närmar sig målet. Om de dittills hade sparat på krafterna, slösar de nu frikostigt på dem i hopp om att uppnå ett bra resultat eller till om med vinna tävlingen. Ibland tänker jag på att tiden går fortare än vår iver att vara heliga, att omvända oss,

och det borde inte vara så, eftersom vi bör gå i Guds takt.

Låt oss göra som idrottarna. Vad är dessa veckor utan en träning för att nå påskens tre heliga dagar helt renade, dessa dagar som erbjuder oss på nytt möjligheten att delta ännu mer innerligt i Kristi seger över synden och över döden? Denna välkända liknelse med sporten, som förknippas med Paulus[2], har kyrkofäderna utvecklat på ett omfattande sätt. Lägg, till exempel, märke till hur den helige Leo den store uttrycker sig. Genom att uppmuntra kristna att fördubbla sina ansträngningar ”för att uppnå det andliga loppets segerkrans”[3], framlägger han en anledning att bemöda oss mer dessa veckor: ”Ingen av oss är så fullkomlig och så helig att han inte kan vara ännu mer fullkomlig och helig. Låt oss därför alla tillsammans, oberoende av värdighet och förtjänster, löpa med

en from iver från den plats där vi befinner oss dit vi ännu inte nått.”[4]

Förra månaden föreslog jag er att vara särskilt måna om självtuktens och botens anda. Idag skulle jag vilja stanna upp vid övandet av barmhärtighetsgärningar, såväl materiella som andliga, som fastetiden sätter i främsta rummet. I sitt fastebudskap för i år, fokuserade Påven på allmosan och gjorde oss uppmärksamma på att denna kärleksgärning, utöver att hjälpa de nödställda, är en asketisk övning för att lösgöra själen från materiella ting.[5]

Genom att hjälpa de behövande – på de villkor som Jesus Kristus fastställer i Evangeliet[6] – efterliknar vi Herren mer och mer, han som kom till jorden för att befria människor från deras elände, främst synden. På samma gång gör vi Jesus en tjänst, honom som har bestämt sig

för att identifiera sig med sina minsta bröder: *Jag var hungrig och ni gav mig att äta, jag var törstig och ni gav mig att dricka, jag var hemlös och ni tog hand om mig, jag var naken och ni gav mig kläder, jag var sjuk och ni såg till mig, jag satt i fängelse och ni besökte mig.*[7]

I ljuset av dessa Herrens ord kan vi inse att kärleksgärningar, och konkret allmosor, överskrider den rent materiella dimensionen och blir framför allt ett uttryck för den kärlek Gud själv älskar oss med: **Varje gång som vi av kärlek till Gud delar våra tillgångar med vår behövande nästa, får vi erfara att livets fullhet kommer av kärleken och att vi får allt tillbaka som fridens och den inre tillfredsställelsens välsignelse och glädje.**[8]

Låt oss därför, var och en efter sina möjligheter, praktisera detta slags kärleksgärningar som är så fast

förankrat i Evangeliet. Herren själv har lovat särskilda andliga frukter för dem som praktiserar det, *ty kärleken gör att många synder blir förlåtna*[9], och alla behöver vi Guds förlåtelse mycket.

Kärleken till nästan kan självfallet inte begränsas till ett rent materiellt område. Så har Kyrkan alltid tolkat detta. I själva verket finns det många som är fattiga, inte ekonomiskt sett utan på tillgivenhet, på kärlek. De rör sig i en sorglig ensamhet eller är omgivna av likgiltighetens kyla. I detta perspektiv är det lätt att förstå det som den helige Josemaría ständigt lärde: ***Kärleken består mer i att ”förstå” än i att ”ge”.***[10]

Denna andliga sentens har många tillämpningar i vardagslivet och kommer alltid att vara högst aktuell.

Även om man tack vare den sociala utvecklingen skulle komma att tillgodose människors mest

grundläggande behov – näring, kläder, boende, hälsovård, etc. –, kommer man aldrig att täcka de inre behov, som så många upplever – tillgivenhet, förståelse, förlåtelse, gästvänlighet. Medan det förra tillåter en viss planering från statens sida, angår det senare den enskildes innersta sfär, där en personlig relation är oersättlig. Här har vi kristna ett stort område där vi kan föra vidare den tröst som finns i Kristi kärlek.

Kärlek – *caritas* – kommer alltid att behövas, även i det mest rättvisa samhälle, skrev Påven i sin första encyklika. **Det finns ingen statlig ordning, så rättvis den än må vara, som kan göra kärlekens tjänst överflödig. Den som inte vill veta av kärleken är på väg att inte vilja veta av människan som människa. Det kommer alltid att finnas lidande människor som behöver tröst och hjälp. Ensamhet**

kommer alltid att finnas. Det kommer också alltid att finnas situationer av materiell nöd, i vilka hjälp i betydelsen av konkret kärlek till nästan är nödvändig. Den totala försörjningsstaten, som drar allt till sig, blir till slut till en byråkratisk instans som inte kan ge det väsentliga, som den lidande människan – varje människa – behöver: den kärleksfulla personliga omtanken.[11]

Vi upptäcker detta då vi läser Evangeliet uppmärksam. Självfallet bryr sig Jesus om de folkmängder som inte har något att äta, om de sjuka som kommer till honom för att bli botade, om skarorna som vill ta emot läran om frälsningen[12]... Men han bryr sig likväl om enskilda personer: han tar hand om den spetälske som slänger sig ner för hans fötter och ber om att bli frisk, han pratar i enrum med Nikodemus, som söker efter sanningen, han talar

länge med den samariska kvinnan vid Sikars brunn för att omvända henne, han tar emot den ångerfulla synderskan hemma hos farisén och utgjuter Guds förlåtelse i hennes själ[13]...

Om de första kristna sades det med förundran: *Se, hur de älskar varandra!*[14] Denna lovprisning av våra första trosfränder borde genljuda även nu varhelst en lärjunge till Mästaren befinner sig. Den här anmärkningen av den helige Josemaría är högst aktuell: ***Om du känner att du, nu eller vid många tillfällen under dagens lopp, inte förtjänar att lovordas på det sättet; att ditt hjärta inte reagerar som det borde inför Guds krav, så tänk även att det är dags att korrigera ditt handlande. Hörsamma den helige Paulus uppmaning: Låt oss göra gott mot alla människor, framför allt mot våra trosfränder, mot Kristi***

mystiska kropp.[15] Således,
fortsatte vår Fader, ***det viktigaste
apostolat som vi kristna skall
bedriva i världen, det bästa
vittnesbördet på vår tro, är att
bidra till att man inom Kyrkan
skall kunna leva i en anda av äkta
kärlek. Om vi inte älskar
varandra på riktigt, om det
förekommer angrepp, förtal och
gräl, vem kommer då att känna sig
dragen till dem som hävdar att de
förkunnar Evangeliets glada
budskap?[16]***

Nästa 15 mars firar vi liturgiskt den helige Josefs högtid i förväg detta år eftersom 19 mars infaller på onsdagen i Stilla veckan. Detta helgons liv som helt ägnades åt att ta hand om Jesus och Maria, talar om en kärlek som gått så långt att den helt glömt sig själv. Då vi den 19 mars förnyar vår hängivelse till Gud och förundras över denne rättfärdige mans föredöme, låt oss på djupet

begrunda att kärleken till Gud uttrycks i en konkret kärlek till nästan, som den helige Johannes påpekar. *Genom att Jesus gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken. Också vi är skyldiga att ge vårt liv för bröderna. Om någon som har vad han behöver här i världen ser sin broder lida nöd men stänger sitt hjärta för honom, hur kan då Guds kärlek förbli i honom? Mina barn, låt oss inte älska med tomma ord utan med handling och sanning.*[17]

I sitt fastebudskap påminner Påven om änkan som lägger ett par kopparmynt i tempelkistan. Denna fattiga kvinna får ta emot Jesu pris för sin generositet: hon har gett allt hon ägde. Med tanke på att denna händelse historiskt sett ägde rum dagarna före Herrens lidande och död – det yttersta beviset för Guds kärlek –, föreslår Benedikt XVI en konkret lära: **I Jesu skola kan vi lära oss att göra en gåva av vårt liv.**

Genom att efterlikna honom växer vår beredvillighet att inte bara ge av våra tillgångar, utan skänka oss själva. Är inte hela Evangeliet sammanfattat i det enda kärleksbudet? Bruket att under fastetiden ge allmosor blir därför ett medel som hjälper oss att gå framåt på vår kristna kallelse väg. När den kristne ger ut sig själv utan beräkning, vittnar han om att det inte är den materiella rikedomen som dikterar tillvarons lagar, utan kärleken.[18]

Jag ber för att det fromma deltagandet i liturgin under de heliga påskdagarna driver oss å ena sidan att förnya ångern över våra synder, som har varit orsaken till Herrens självöverlämnande åt lidandet, och å andra sidan att främja vår kärlek och tacksamhet till Gud så att vi anstränger oss mer och mer i andliga och materiella tjänster till de personer som Herren sätter vid vår

sida. Hur har du föresatt dig att följa Jesus dessa dagar? Vilket intresse visar du för att inte förlora ens en av Mästarens åtbörder, för att vaka över hans heliga kropp, hans döda kropp, med en finkänslig bön och gottgörelse, som är två sätt att älska?

Utöver dessa liturgiska högtider har vi andra minnesdagar i mars. Den 11 mars är årsdagen av vår älskade don Álvaro's födelsedag och den 23 mars av hans hädanfärd till det himmelska hemmet, för nu fjorton år sedan. Dagarna före gick han i Herrens fotspår i det Heliga landet och efterlämnade ett fantastiskt föredöme för fromhet. Låt oss be Gud att han beviljar oss alla en så stor trohet till Verkets anda som den som genomstrålar i livet hos denne högst trogne fader och herde för Opus Dei.

Jag kan inte förbise att den 19 mars är det tjugofem år sedan den bulla

verkställdes, genom vilken Opus Dei upprättades som personalprelatur. Det räcker med att blicka tillbaka på de 25 år som gått sedan dess för att upptäcka så många anledningar att tacka den heliga Treenigheten, fast vi inte känner alla. Låt oss anstränga oss att ta hand om Verket, mina döttrar och söner, och ofta upprepa den helige Josemarías bönesuck som kompletterades av hans första efterträdare: *Cor Mariae dulcissimum, iter para et serva tutum!* Och låt oss tacka Guds tjänare Johannes Paulus II för att ha varit ett fogligt redskap i Herrens händer. Den helige Josemaría hade detta som böneämne varje dag i Mässan, och vi förenar oss naturligtvis med hans eukaristiska fromhet och utnyttjar även årsdagen av hans prästvigning, den 28 mars.

Idag avslutade jag min årliga reträtt. Jag ber er att stödja mig med era böner, så att även jag omvänder mig

på djupet på nytt denna fastetid och
när påskfestligheterna helt renad,
helt upptänd av kärlek till Gud, till
mina döttrar och söner, och till alla
människor.

Med sin varmaste tillgivenhet
välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 mars 2008

[1] Apg 4:32 (Vulg.).

[2] Jfr 1 Kor 9:24-27; Fil 3:12-14.

[3] Leo den Store, *Fastepredikan* 7. [4]
Leo den Store, *Fastepredikan* 2. [5] Jfr
Benedikt XVI, *Budskap för fastetiden*
år 2008, 30/10 2007, nr 1.

[6] Jfr Matt 6:2-4.

[7] Matt: 25:35-36.

[8] Benedikt XVI, *Budskap för fastetiden år 2008*, 30/10 2007, nr 4.

[9] 1 Pet 4:8.

[10] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 463.

[11] Benedikt XVI, Encyklikan *Deus caritas est*, 25/12 2005, nr 28.

[12] Jfr Matt 14:13-21; Mark 1:32, Mark 6:33-34.

[13] Jfr Matt 8:1-4; Joh 3:1-21; Joh 4:7-30; Luk 7:36-50.

[14] Tertullianus, *Apologeticum* 39.

[15] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 225.

[16] *Ibid.*, nr 226.

[17] 1 Joh 3:16-18.

[18] Benedikt XVI, *Budskap för fastetiden år 2008*, 30/10 2007, nr 5.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-mars-2008/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-mars-2008/) (2026-02-23)